

Et saadant Bevis maa være tilstrækkeligt til, at Ministeriet ifølge Højesterets Dom vil blive pligtigt at betale Erstatning.

Det forekommer mig altsaa, at Lodsejerne have Krav paa at faa Erstatning for det Tab, de have lidt i de 9 Aar, der nu ere gaaede, medens jeg er klar over, at de ikke kunne faa Erstatning for Aarene 1901—03. Hvis der ikke finder en mindelig Ordning Sted mellem Krigsministeriet og Lodsejerne, vil der blive anlagt Sag om Erstatning for det Tab, de have lidt i disse 9 Aar, og at der vil blive tilkendt dem Erstatning, er der ingen Tvivl om. Jeg synes ogsaa, at det er uretfærdigt, at det skal gaa ud over Lodsejerne, at Hof- og Stadsretten har ligget og smølet med den Sag i omtrent 7 Aar; thi der er jo ikke Tvivl om, at hvis Dommen var falden i Løbet af et Aar eller to, vilde Krigsministeriet være gaaet med til at yde nogen Erstatning i Fremtiden. Det Standpunkt havde Krigsministeriet taget hele Tiden, og som Følge deraf vilde vedkommende Lodsejere allerede i flere Aar have faaet nogen Erstatning. Der er, som jeg sagde før, ingen Tvivl om, at Staten vil blive dømt, hvis man anlægger Sag imod den, til Erstatning for Aarene fra 1903 til 1912. Vi maa ogsaa huske paa, at jo længere vi komme frem, jo mere farligt bliver Forholdet for disse Ejendomme, desto farligere blive Skydevaabnene, idet de faa større Kaliber og skyde længere, saa at Odelæggelsen strækker sig videre omkring paa Jorden, saa at man snart ikke længere kan komme paa disse Jorder under Skydning med Sprænggranater. At disse Ejendomme ere forringede overordentlig meget i de senere Aar, er ogsaa ganske naturligt; thi den Gang, de nuværende Lodsejere købte og overtog deres Ejendomme, vare de ikke nær saa generede, som de ere nu. Jeg har selv nogen Erfaring derom. Jeg bor ikke saa langt derfra og har selv en lille Ejendom der, og det hænder ofte nu, naar der bliver skudt med Sprænggranater derude, at man, hvis man ikke har lukket Vinduerne op, faar adskillige Vinduesruder sprængte. Det har man ikke kendt til tidligere, det er først i de senere Aar, at dette indtræffer. Det er, som jeg nævnedes før, en ganske naturlig Følge af, at jo større Kaliberen bliver paa de Kanoner, man skyder med, desto længere strækker Virkningen sig, desto stærkere er Lufttrykket.

Jeg vil henstille til Finansudvalget og til den højtærede Minister, om de ikke mellem anden og tredje Behandling af Finanslovsforslaget kunde tage denne Sag under Over-

vejelse og maaské kunde finde en Form, hvorunder man kunde afgøre den Sag i Mindelighed. Lige saa lidt som jeg ønsker, det skulde blive en Geschæft for Grundejerne paa Statens Bekostning, lige saa uretfærdigt mener jeg, det vil være ikke at give disse Mennesker nogen Erstatning for de 9 Aar, der ere gaaede. Jeg ved meget vel, at der maaské forlanges temmelig stor Erstatning af disse Mennesker, men jeg kan ikke tænke mig andet, end at hvis der fremkom et rimeligt Forslag fra Krigsministeriets Side, vilde disse Mennesker modtage det. Der er jo et gammelt Ord, der siger, at et magert Forlig er bedre end en fed Proces, og jeg tror, at saavel Staten som Lodsejerne vare bedst tjente med, at man kunde naa en mindelig Overenskomst i denne Sag. Hvis det ikke sker, er jeg klar over, at der vil blive lagt Sag an mod Krigsministeriet; og at det vil blive dømt til Erstatning, er der heller ingen Tvivl om ifølge de Domme, som tidligere ere faldne saavel ved Underretten som ved Højesteret. Man kan ogsaa være sikker paa, at en saadan Sag ikke vil trække længe ud, efter at Forholdet nu er nøje prøvet saavel af Underretten som af Højesteret. Til Gengæld ved jeg ogsaa, at man kan drille hinanden ret meget paa begge Sider. Man kan fra Lodsejernes Side bygge Drivhuse paa Jorderne; det kan jo ikke forbydes dem at dyrke Grøntsager og bygge Drivhuse. I det Øjeblik, de gøre det, ville de faa Drivhusene slaaede i Stykker, hver eneste Gang der bliver skudt. Men til Gengæld ved jeg ogsaa, at Ministeriet kan drille Lodsejerne; thi det behøver jo aldrig at tage Hensyn til en eneste af de Sager, der komme, før den er afgjort ved Højesteret; saa naar man ser ret paa Sagen, tror jeg, at begge Parter ville være bedst tjente med at faa en mindelig Overenskomst. Det skal derfor være mit Ønske og mit Haab, at Ministeren og Finansudvalget ville konferere om den Sag mellem anden og tredje Behandling, og at det maa lykkes dem at finde en saadan Ordning, at vi kunne komme ud af disse uheldige Forhold. Denne Sag har, som sagt, nu varet i ca. 12 Aar, og jeg synes derfor, det var paa Tide, at vi fik en Afslutning paa den.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Med Hensyn til Ændringsforslagene under Nr. 140—143, som ere stillede af mig og tiltraadte af Udvalget, og som dreje sig om personlige Understøttelser, kan jeg henholde mig til den ærede Ordførers (Carl Hansen) Motivering. — Det første Ændringsforslag, hvorom der er Uenighed i